

Anotace

Práce se zabývá tématem ztráty v poválečné středoevropské literatuře u autorů Nabokova, Bachmannové, Bernharda, Handkeho, Esterházyho, Sebald a Chwina, jejichž texty se realizují jako svědecké výpovědi. Vypracovává nový model poválečného „muže bez vlastností“, a zkoumá, jakým jazykem tento subjekt svůj prožitek ztráty verbalizuje. S texty pracuje metodou nalézání diskurzivních figur inspirovanou Rolandem Barthesem a díky ní odhaluje mechanismy, které každý jazyk diskurzu svědectví nutně obsahuje, čímž vždy ohrožuje vypovídající subjekt. Představuje tak nový žánr, který ve středoevropské literatuře v průběhu druhé poloviny dvacátého století vznikl.